

Тогава погледътъ на Морисò падна случайно върху пълната съ риба мрежа, останала въ тревата на нѣколко крачки отъ него.

Единъ слънчевъ лъчъ придаваше блѣсъкъ на купчината риби, които още мърдаха. И отчаяние го обзе. Въпрѣки усилията му, очитѣ му се налѣха съ сълзи.

Той промълви: — „Сбогомъ, господинъ Соважъ“.

Г-нъ Соважъ отговори: — „Сбогомъ, г-нъ Морисò“.

Тѣ си стиснаха ръцетѣ, разтърсени отъ главата до краката отъ неудържимъ трепетъ:

Офицерътъ извика: „Огънь!“.

Дванадесетътѣ гърмежа се слѣха въ единъ.

Г-нъ Соважъ грохна на лицето си. Морисò, който бѣше по-едъръ, се залюлѣ, възви се и се сгръмоляса напрѣко върху другаря си, съ лице къмъ небето, а въ това време рухна кръвъ презъ дрехата му, която бѣ продупчена на гърдитѣ.

Нѣмецътъ даде нови разпоредби.

Войниците му се прѣснаха на разни страни, после се върнаха съ вжжета и камъни, които привързаха на краката на двамата мъртъвци; следъ това ги отнесоха до брѣга.

Монъ-Валериенъ продължаваше да гърми, покритъ сега съ цѣла планина димъ.

Двама войници уловиха Морисò за главата и за краката; други двама сграбиха г-нъ Соважъ по сжщия начинъ. Тѣлата, за мигъ силно залюлѣни, бѣха хвърлени надалечъ; тѣ описаха крива линия въ въздуха, после потънаха прави въ рѣката, тъй като камънитѣ увлѣкоха най-напредъ краката.

Водата прѣсна, заклокочи, развълнува се, после утихна, а въ това време съвсемъ дребни вълнички долитаха до брѣговетѣ.

Малко кръвъ заплува по повърхността.

Офицерътъ, все тъй спокоенъ, каза съ половинъ гласъ „Сега е редъ на рибитѣ“.